

Свавілля терпіти не можна

Перевірка на дорозі. Чергову партію деревини транспортує за межі зони відчуження «Чорнобильліс». Чи законно це робиться!

Є рішення Адміністрації зони відчуження, де записано, що люди, котрі проживають в зоні—Паришів, Теремці, Опачичі та інші—мають право вивозити своє майно. На КПП працівники міліції перевіряють на відсутність радіації, видають про це довідку, складають акт на вивіз, і будь ласка—вези на свою квартиру. Але були й випадки, коли це робили злочинці. Ми їх затримували, бо їх дії підпадають під ст. 46 Кримінального кодексу України, передавали справи в Іванків, а їх відпускали: майно безкозне, складу злочину немає.

— Коли вже зайшла розмова про КПП, то виникає таке запитання. Чи мають право ваші працівники робити обшук людей, що проходять через межу зони? Чи є такі документи, що це дозволяють? На якій підставі закликають людей до приміщення для перевірки речей? І ще одне. КПП—це прохідна чи це митниця? На митниці ставлять питання: зброя, валюта, наркотики є? Якщо виникає підозра, перевіряють. А тут можна почути від чергового: що везете? Законно це! Дозволяється йому, даруйте, копатися у саквояжі чи жіночій сумці! Може сам господар викладе речі.

— У Положенні про зону відчуження, затвердженому Кабінетом міністрів України у 1992 році йдеться про зовнішній огляд, а не про обшук, і до жіночої сумочки без потреби ніхто не має права заглянути. Тут інша проблема. В зоні немає крамниці, яка б торгувала спиртними напоями, а дехто везе, щоб заробити на спекуляції горілкою. За два останні роки маємо сім випадків порушення кримінальних справ за такі дії.

— Про спиртне ми поговоримо пізніше. У мене є ще два запитання про КПП. Якщо все так гаразд на нашому кордоні, то скажіть, прошу вас, як сталося, що, як розповідають, іноземці їздять по зоні, і їх вилловлюють аж у Лельові?

— Пам'ятаю цей випадок. Але заїхали вони офіційно, з дозволу, разом з делегацією, ніхто не міг подумати, що за ними

потрібно нагінці ходити. Вони просто ухилилися від маршруту, хотіли самостійно проїхати до станції. За 15—20 хвилин ми свою помилку виправили, їх було затримано.

— Гаразд, будемо вважати, що їм захотілося самостійно прогулятися чужими лісами Чорнобиля. Повернемося до розмови про КПП ось з якого питання. Говорять, коли вахтується торговельне підприємство «Чорнобиль», то ділячка з ідеальні запасаною їжнона пляшиною, щоб спокійно здолати оті півсотні метрів від місця висадки до місця посадки у автобус на КПП. Чи є у вас випадки підкупу працівників міліції і які наслідки їх?

— Офіційно таких випадків не зареєстровано. Це, по суті справи, хабар. Ми, звичайно, проводимо роз'яснювальну та виховну роботу, попереджуємо про наслідки, і я не виключаю можливості таких випадків, але тотального характеру вони набратися не можуть. Навіть тому, що там завжди працює група співробітників пропускового пункту на чолі з командиром, чергують цілодобово і випадки підкупу не поміченими лишились не можуть. І так не буває, щоб інфор-

мація не просочилась. Думаю, що це все-таки безпідставні розмови. У нас є затриманий наш працівник на КПП Красятичі, що в Поліському районі, там йде розслідування, які будуть результати, ми доведемо їх до широкої громадськості.

— Борисе Пилиповичу, а тепер про спиртне. Є нібито заборона на ввезення спиртних напоїв у Чорнобиль. Я, наприклад, віднайти її слідів не зміг. Але будемо відверті, горілка у Чорнобилі є і в необмеженій кількості. Її продають, її п'ють. Пройдіться після роботи по місту і стрінете людину напідпитку, та й на робочому місці є такі. Мириться керівництво, бо то людина непогана, то спеціаліст класний... Хмільні піски можна почути з вікон гуртожитків. Всім відомо про діяльність горезвісного «нафе «Житомир». Думаю, ви теж поінформовані. Чому того так і не прикриють? І друге. Можливо слід відмінити цю неофіційну заборону, дозволити торгувати спиртним. Пішли на це в Зеленому Мисі і спекуляції там стало менше. І взагалі, Ваше ставлення до горілки!

— Це дійсно проблема на рівному місці. Офіцій-

но ні в одному документі про заборону ввезення спиртних напоїв в зону відчуження не йдеться... Знаємо ми також, що горілкою торгують за підвищеними цінами. З одного боку це, як кажуть, кримінал, його потрібно присікати, а з другого... В житті того ж ліквідатора виникає багато моментів, коли є потреба в спиртному, і він змушений купувати його навіть за великі гроші. Скажімо, день народження або свято. А люди живуть тут і чотири, і п'ять, і п'ятнадцять днів. У них є родичі, друзі. Їм хочеться поздоровити сина, дочку, друга чи й товариша з ювілеєм і, звичайно, випити по чарці. Нічого тут надприродного немає. Я думаю, ви правильно ставите питання про відміну заборони. Потрібно офіційно, на державному рівні дозволити в розумних межах торгівлю спиртними напоями, може відкрити кафе чи ресторан. Щоб людина зайшла туди, за свої гроші там культурно її обслужать, вона по-вечеряє, вип'є чарчину. І не було б ніяких порушень. Приміщення для цього тут можна знайти. Заборона нічого не дає. Кажуть, заборонений плід солодший.

— У мене, Борисе Пилиповичу, є питання етичного плану, про поведінку працівників міліції. Ми носимо однакову форму з першого погляду не дізнаєшся хто є хто. Працівник патрульно-постової служби, а їм найбільше доводиться стикатися з людьми, може не розраховувати силу своєї влади, бо той, кому він зробив зауваження, може зіпсувати його кар'єру. Як тут бути? А ось інша ситуація. Адміністрація перевіряла вчасний вихід людей на роботу в ідеальні СТО. Затримали там і нашого працівника. Він з дозволу редактора був в той час у ідеальні. До нього підійшов міліціонер і раптом заявив: ви п'яні. Закінчилося це вибаченням з боку правоохоронця, але на душі людини лишилась моральна травма. А могло для міліціонера це закінчитися по-іншому.

— Перед виходом на чергування працівники патрульно-постової служби проходять інструктаж. Ведеться серед них виховна робота. Вони мають право при необхідності попросити кожного пред'явити документ—перепустку. Та мають це зробити чемно, ввічливо, попередньо назвавшись. Але бувають і в нашому колективі, м'яко кажучи, некультурні люди, що забувають хто вони і для кого служать. Добре, що наведений вами приклад скінчився миром, міліціонер вибачився, мабуть-таки, зробив собі відповідний висновок. А заявляти про сп'яніння можна лише на підставі медичного висновку спеціаліста. Звинувачувати людей безпідставно є некоректно і протизаконно.

— За яким принципом, як ви підбираєте кадри? Шукаєте самі чи вибираєте з тих, хто сам приходить? Як живуть ваші люди, які в них проблеми?

— Зрозуміло. Після аварії сюди працівників внутрішніх справ направляли у відрядження на місяць, потім на півтора, а згодом—на три. Коли з боку нашого керівництва було дозволено перейти на вахтовий метод несення служби, ми звернулися до обласних управлінь, щоб вони дозволили бажаним лишитися у нас. Багато з тих, хто тут працював, добровільно залишилися. Зараз до нас приходять з усіх областей України. Ми самі вирішуємо кого брати. Працюють у нас вах-

товим методом, рік служби тут зараховується за півтора, маємо житло і всі ті права, що й інші. Правда, зарплата у нас менша, ніж у цивільних. Нам обіцяють її підвищити, ми чекаємо на це. Форма різноманітна, але це терпимо. Нарікань немає. У наших людей є всі можливості нести службу ще краще і успішніше.

— Борисе Пилиповичу, у вас новий командир—міністр. Як кажуть, нова мітла по-новому мете. Ви бачите зміни, стало легше чи важче?

— Я б сказав, що це відчули всі працівники нашого відділу. Новий міністр і новий начальник Головного управління по Київській області гостро поставили питання про покращення роботи органів внутрішніх справ, в тому числі й нашого колективу. Особливо підкреслено про посилення боротьби з злочинністю.

— Вибачайте, Борисе Пилиповичу, ви маєте на увазі Указ Президента з цих проблем. Чорнобиль не такий вже й небезпечний район, тут не має промислових підприємств, комерційних структур, але виконувати Указ потрібно. Що вже зроблено, чи не вважаєте ви, що це, як завжди, проста компанійщина?

— Я певен—ті часи минули. Компанійщини не буде, як в часи застою. Люди вже не можуть терпіти свавілля злочинців. Вони звертаються до нас за допомогою. І якщо ми здаті до цього і вміємо це зробити, то зробимо. Будемо підтримувати громадський порядок, захищатимемо кожному людину і себе в тому числі. Зміст Указу ми довели до відома кожного працівника, розробили заходи, щоб не допустити появи в зоні відселення злочинців і злочинних угруповань.

— До речі, Борисе Пилиповичу. В зона чимало сіл, де проживають люди, багато й покинутих. З'являється ще й непередбачена проблема—холера. Як налагоджено цю роботу?

— Разом з іншими службами ми включилися до роботи по недопущенню проникнення в зону небезпечної хвороби. Посилили контроль за транспортом, що приїздить з виробобезпечних районів, посилено патрулюємо зону. Роботу цю ведемо цілодобово.

Юлій КРИВЕНКО.